
F a n n i.

Az Uránia' Szerzőjének Bóldogságot!

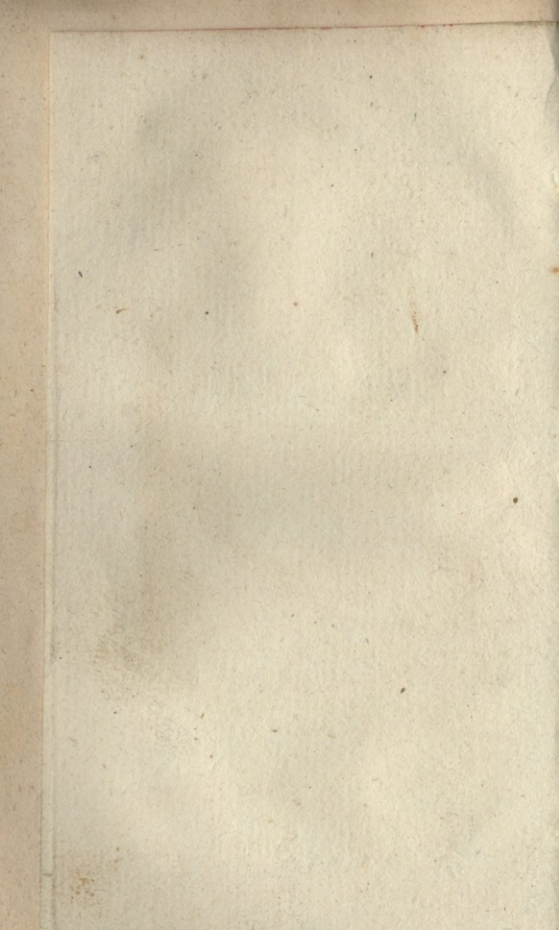
Áldott légyen az a' Gondolat, a' mellyel nemesebb Hazánk' Leányainak Életeket 's Tselekedeteket fel-maradandó Emlékezettől 's Például akarjátok fel-jegyezni.

Elek ezen Alkalmatossággal arra a' Végre, hogy közöljem a' Világgal egygy ifjú Személynek Életét, a' kinek Emlékezetét én örömet fel-tartanám, mivel én el-mondhatom ő felöle, a' mit Petrárka mondott Laurájáról: „A' Világ ötet nem esmérte, valamíg véle bírt, és tsak azoknál esmértes, a' kik itt maradtak, hogy ötet sírassák.„ —

Nem

Csak azok ésmétek
a kik itt maradtak
hogy 0tet sírasák.

Nem arra születt ugyan ő, hogy Tsudálkozást indítson, de arra termett, hogy Szeretetre buzdítsa-fel azt, a' ki látta. Tsendes és jó, tellyes Szeretettel, mellyet mindég magában el-zártt, félénk, és kelleme-tes vólt az az Affzonyi Angyal, a' kiről itt befzéllek.

Eggy kis alacsony Falutska vólt Szüle-tésének, 's Nevelésének Helye, még-is Gondolkozása-módja szép vólt, józan Ítélet-tétele, és Szíve Világokat értt; mert a' leg-nagyobb Oskolába' tanúlt — a' Szenvedé-sek' Oskolájában.

Édes Annyát még ifjú gyenge Korá-ban, Dajkája' Karjain késérte az El-mú-lás' Helyére. Édes Attya nem édes Atya vólt. El-felejtett minden emberi, 's atyai Érzékenységet, mert azt hitte, hogy a' Gyer-mek tsak Keménységgel neveltethetik jól, és nem tudta, hogy ez az áldott Lélek úgy jött-ki, mint leg-jobb a' Természet' Ke-zéből. . .

Szaporította az ő Szenvedéseit még Mostoh-Annya-is, a' ki azon fellyül, hogy Attya nem úgy tartotta mint Leányát, még Test-véreinek Szolgálójává tette. Soha jó Szót nem hallott, ő, a' ki mindennek jó Szót adott. Parantsoló, és réttentő dörgő Hang vólt Attyának Hangja, a' mellynek tsak Hallására is refzketett. És ezért maradt Maga-viselésében valamelly Félénkség, és maga Vissza-húzása. Ezen fellyül valamelly kedves Melánkolia, és szomorú Halgatás, mellyet tsak némelly jobb Barátnéji előtt tett-le.

Ennyi Szenvedések meg-tanították mindazáltal, mint kell magát az Eg-rendelésinek alá-adni. A' Nyomorúságok soha le nem nyomták, még crösítettek. Soha sem panaszkodott, tsak néha a' Magánosságba' folytak keservessen Könyvei, tsak néha kívánczozott meg-bóldogúltt Annyához.

Ezt a' Kedves Lelket hozta előmbe egy Szerentsés Történet, tizen-hatodik Elftendéjé.

jében. Ő, és én, egyszerre érzettük a' Szeretetek bódog Fel-indulását. Hogy-is ne örült volna ez a' Szánakozásra méltó kedves Lélek azon, hogy van még Teremtés a' Nap alatt, a' ki ötet szereti?

De kevés Ideig-való Nyájasságunkat-is meg-keserítette kegyetlen Attya. Ez a' Tyrannus, a' kinél esméretlen vólt minden Ér-zékenység, hogy láthatta vólta azt, hogy Leánya bódog egygy ötet szerető Ifjúnak Karjai között, és el-ne rontotta vólta Bóldogságát, ő, a' ki a' Szeretetet tsak úgy es-mérte mint minden Allat.

Ezt az elegyített Bóldogságot-is nem foká érezhattük. A' Fatum minket egymástól el-szakasztott. Ezt egyedül el nem viselhette; ő, a' kit a' Szeretetlenység' Hidege meg-nem eméltett, el-hervadott a' Szeretet' édes Melege alatt.

Az El-válás után minden Bú kettős Erővel nyomta, mert nem vólt, a' ki azt

véle ofztotta volna. — Végre egy febes Forró-hideg Agyba ejtette.

Közel a' Kétségbe - eséshez mentem, hogy leg-alább utolsó Óráiban véle lehessek, és Tanúja vagyok én Halálának, a' melly ötet én előttem örökké el-felejthetlenné teszi.

Halálos Agyában mutatta-meg *Herois-musa* magát egész Méltóságába'. Tsen-des Szenyedéssel töltötte-ki egész Betegségét. Sőt, minthogy Attya, a' kinek fájt, hogy Leánya soha sem érzette azt, hogy ő Atya, és a' ki szorgalmatos Ápolgatással akarta az Életre vissza-hívni, és ez által hely-re-hozni Vétkét, hogy Attyát vígasztalja, ez a' szelíd Lélek mosolygott, ha Attya be-jött, mosolygott, ha el-mentt, holott szörnyű Kínt szenvedett. — Egész Betegségébe' soha sem panaszolkodott. — Néha én reám nézett ned-ves Szemekkel, és — csak én érttem kívánt volna még élni. Így égett Teste, és Tekéntete Vígágot mutatott. Mosolygott; mikor a' Halál közelgetett, mosolygott; mikor meg-hólt, az én Karjaim között!

A' FEJ-VESZTESÉG.

Eggy hazai dramatizáltt Történet.

---

*Nec minimum meruere decus, vestigia Græca
Ausi deferere, et celebrare domestica facta,
Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas.*

Horat.